

Tesarja sta posedla na trato. Oče je stopil v klet, mati je pa prinesla južino. —

Teden dni je še donél takó na našem holmu Seteješkov tesač, dokler ni bilo naposled vse pripravljeno za brajdo.

J. E. Bogomil:

Velik bi bil rad.

Ali ni to čudno? Mi odrastli bi bili radi mladi, otroci bi bili pa radi stari kakor nas eden.

Uni dan sem sem stal pred šolo. Pa je pot prinesla mimo Krajanovega očeta. Spregovorila sva par besedi. »Oh, gospod,« je dejal mož, »ko bi mogel jaz še enkrat hoditi v tole hišo! Takrat sem bil srečen, pa nisem vedel, da sem.«

In prav tistega dne sem šel mimo Košnikove hiše. Štirje otroci so se igrali pred hišo. »Kje pa je peti, kje je Jožek?« sem vprašal. »Morda se uči?«

»Bolan je.«

»Kaj pa mu je?«

»Glava ga boli. Kadil je.«

»Kadil je! Zakaj pa? Kdo mu je dal?«

Pa mi začne pripovedovati Milka: »Igrali smo se. Jožek je bil za ata, jaz sem bila pa za mamo, Tonček in Anica sta bila pa hlapec in dekla. Jožek je že večkrat videl, kako naš Janez pa sosedov Nace kadita. To mu je bilo všeč. Skrivaj je včeraj vzel Janezu konec cigare, danes jo je pa prižgal, ko je bil za ata, in ker smo bili sami doma. Pa ga je

Velik bi bil rad.

brž začela boleti glava. Peljala sem ga v hišo. Sedaj pa leži v postelji, pa joka.

Stopil sem k njemu v hišo. Okrog postelje je bila cela povodenj. Jožek je ležal; ves bled je bil in prepaden.

Dal Bog, da ga ta izkušnja izmodri! Še za odrastle je kajenje grdo in škodljivo, veliko bolj pa še za take, ki bi bili prezgodaj radi veliki.

Taras Vaziljev:

Na véliki petek.

O Rešenik, svetá gospod,
ti dal za nas si kri življenja,
da rešiš grešni zemski rod
na večne čase pogubljenja.

O, nehvaležnežev drhal
se tebi je približala,
da te potrla je do tâl,
da te je v prah ponižala.

In trnjev venec na glavó
častito ti dejala je
in v zlobnosti se pred tebé
smejala in režala je.

O Rešenik, svetá gospod,
ti pil iz kupe si bridkosti,
da bi zato človeški rod
povabil enkrat v večne gosti.

